

Концертна сезона 2016/17

Четвртак, 27. октобар 2016. године
Сала Београдске филхармоније у 19 часова

Циклус концерата камерне музике

Театар у филхармонији - Писма композитора

Волфганг Амадеус Моцарт

Глумци: **Владимир Алексић** и **Тамара Крцуновић**

Гудачки квартет Београдске филхармоније

Јелена Драгнић, прва виолина
Владан Лончар, друга виолина
Борис Брезовац, виола
Александар Латковић, виолончело
и

Јелена Драшкоци, флаута
Тамара Маринковић, виола
Катарина Станковић, виолончело
Филип Савић, контрабас
Мина Маринковић, харфа
Слађана Гајић, клавир

Редитељ: **Влатко Илић**

Музичке нумере

- *Менует и трио* (III став) из Гудачког квартета бр. 20, К. 499
- *Алегро* (I став) из Квартета ин Де за флауту, виолину, виолу и виолончело К.285
- *Адађо* из Адађа и фуге у це-молу К. 546

- *Алегро* (I став) из Сонате за виолину и клавир у е-молу бр. 21 К. 304
- Увертира из опере *Идоменео* К. 366, у аранжману за две виолине, две виоле, два виолончела и контрабас (аранжер непознат)
- Арија Констанце *Martern aller Arten* из II чина опере *Отмица из сераја* К. 384, аранжман за гудаче (аранжман В. А. Моцарт)
- *Ave verum corpus*, мотет у Ге-дуру, К 618, аранжман за виолину и харфу (аранжер Алберт Шефер)
- *Алегро* (I став) из Мале ноћне музике у Ге-дуру, К 525
- Сцена *Zum Ziele führt dich diese Bahn* из I чина опере *Чаробна фрула*, К. 620 у аранжману за гудачки квартет (аранжер непознат)

Владимир Алексић је рођен 1977. године у Зрењанину. Дипломирао је глуму на Академији уметности у Новом Саду. Непосредно после завршетка академије сели се у Италију на позив италијанског позоришта *Мотус*, са којима и данас сарађује. Са њима је урадио низ представа, а 2004. године пројекат *Rooms* добија награду за најбољи позоришни пројекат у Италији (Убу награда). Алексић сарађује и са Еленом Бући, Папијем Корзикатом, Лизом Натоли, Емом Данте, Мазбедом и др. У Србију се враћа 2008. године и од тада игра у редитељским остварењима Ивице Буљана, Никите Миливојевића, Иве Милошевић, Горчина Стојановића, Милана Нешковића и Стевана Бодроче. Активан је и као филмски и телевизијски глумац, а публика га памти и као водитеља серијала *Ја имам таленат*. Године 2016. урадио је своју прву ауторску представу *Другови, ја се ни сада не стидим своје комунистичке прошлости*.

Тамара Крцуновић је рођена у Србији, а одрасла је у Алжиру и на Кипру. Уписала је Факултет драмских уметности у Београду. На крају студија је добила позив од **Националног конзерваторијума драмских уметности** у Паризу, где је радила са својим професором филмске глуме Филипом Гарелом. У Паризу је углавном тумачила улоге попут Јулије у *Ромеу и Јулији*, Беатриче у *Много буке ни око чега* и Настјењке у *Белим ноћима*. У Београду је највише радила у политички ангажованом позоришту. Од филмских ангажмана ту су улоге у кратком филму *Простор између нас* Маше Нешковић, а у играним филмовима појавила се у филму Лорана Буланжеа *Un An*, *Кориолану* Рејфа Фајнса, *La Dernière Plaine* Давида Депесевија и филму *Упркос снегу који пада* Шамим Сариф.

Редитељ **Влатко Илић**, доцент на катедри за теорију и историју Факултета драмских уметности у Београду, рођен је 1981. године у Београду. Дипломирао је 2006. године на Катедри за позоришну и радио режију, као студент генерације Факултета драмских уметности. Децембра 2010. године одбранио је докторску дисертацију на Универзитету уметности у Београду и стекао звање доктора наука из области теорије уметности и медија.

Добитник је специјалне Стеријине награде за режију (2007), аутор књиге *Увод у нову теорију позоришта* и један од уредника тематског зборника *Позориште у контексту... и не само позориште*. Поред режије, Илић се активно бави научно-истраживачким радом: објављује чланке, учествује у међународним истраживачким пројектима, излаже на научним скуповима у земљи и иностранству (Србија, Хрватска, Словачка, Немачка, и друге). Редовно сарађује са драмским програмом Радио Београда (*Тестамент овог дана*, Е. Бонд; *Пет нивоа пет разговора др Светолика Плесника и др Марије Полек*, В. Клачар; *Исцељење*, Д. Вуксановић; и друге) Од 2012. до 2014. године је реализатор научно-истраживачког пројекта *Теорија извођачких чинова: од драмског театра до друштвених промена* при Академији уметности Универзитета у Новом Саду, а од 2012. године гостујући професор на Факултету уметности Универзитета Доња Горица, Црна Гора. Члан је Естетичког друштва Србије. Аутор је великог броја уметничких радова у земљи и иностранству.

Бављење Моцартом, као и другим истакнутим личностима из светске историје, никада не обухвата само рад са аутентичним материјалом – у овом случају његовим композицијама и писмима – већ и са тиме како смо га разумевали и представљали. Због тога, он је данас и пример *вундеркинда*, као и Форманов Амадеус, али и лице које прекрива чувене Моцарт кугле широм Беча и Аустрије, док начин на који материјалу приступамо открива више о нама и нашем времену него о самом Моцарту, уколико о њему као *самом* уопште и може бити речи. Овом приликом зато, инспирисани његовом музиком, његовим писмима (оцу, сестри, жени, пријатељима и онима који су му могли бити од помоћи), као и неоавангардним тенденцијама у уметности током друге половине 20. века када се уметност смело укршта са праксом живљења, сцену испуњавамо *призорима* посвећеним Моцарту, и то оном Моцарту који се непрекидно бори за услове у којима би могао да живи и ствара сходно сопственим уверењима. Јер, наша је жеља да и у *времену велике конфузије*, како Бадју назива данашњи тренутак, афирмишемо идеју уметности, чак и уколико је она принуђена да настаје у вртлогу банализоване свакодневице.

Влатко Илић